

АБ УСІМ, ШТО БАЛІЦЬ

№22/29/—28.У—1976

ТОЛЬКІ ГУТАРКА ХОДЗІЦЬ ТАКАЯ.

МЕНСК

Я. КУПАЛА

Г У Т А Р К А

СУСТРЭЧА З ГОГАЛЕМ

На п'едэстале—Гогаль з бронзы,
А нам здаецца ^{ён} нам жывым.
Паглядам мераючы грозным,
Пытае нас: "Скажыце вы,

Чаму ўсіх, каго судзіў я,
Як ^{мёртвых} ~~ўдёмных~~ душ нікчэмны род,
Вы свету цэламу на дзіва
Ахвотна ўзялі на расплод.

Вы ж рэвалюцыі рабілі,
Вы ж многа чыстак правялі.
Чаму ж ў агні іх не спалілі,
Чаму іх ў сметнік не змялі?

Чаму шматлікія пасады
Ім, як маёнткі, раздаюць?
Чаму за іх яны аклады,
Нібы цяжкі аброк, дзяруць?

Чаму трэць веку з лютай сілай
Вас Дзержыморда катаваў?
А потым дзесяць год Манілаў
У кукурузны рай вас гнаў?

Чаму ў газетах ўсёй краіне
Ачкі ўцірае Хлестакоў?
Чаму, павысіўшыся ў чыне,
Усум вам тыкае Наздроў?

Ў вас Плюшкін правіць дабрабытам,
Ў культуру Сабакевіч ўрос,
А Шпекін з большым яшчэ спрытам
Ў чужыя пісьмы ткне свой нос.

Прастор ў вас Чычыкаву большы
І многа большы яго куш:
Тавар скупляе найдзяшоўшы—
Натоўпы здрадных мёртвых душ".

...Нам апраўдацца зусім нечым,
Не спадзяемся мы на цуд.
Да Гогаля мы на сустрэчу
Прыйшлі, нібы на страшны суд.

~~Г. Гоголь~~